

“Paster Pype”, een bloemetje op zijn graf

Julien van Remoortere

‘k Zal je ne keer wat vertellen, hè, over Paster Pype. Die was, in de tijd van de Iselandvisserie, onderpaster in de grote kerk van Oostende. Maar hij deed ook nog wat anders dan missen lezen. Dat was een man die het voor ons had, de vissers. Ge weet het, de kleine man had ook in die tijd niet veel in de pap te brokken. En dat heeft Paster Pype – wij noemden hem meestal Meneire Henri – voor ons gedaan, den braven man. Hij werd zelfs aalmoezenier van de vissers, en hij heeft de Visscherieschole gesticht en ook een kook- en naaischool voor de vissersmeisjes, plus de vissersbond ‘t Zal wel gaan’.

Over hem heeft mijn grootvader me eens een formidabel verhaal verteld en ’t is allemaal echt gebeurd, daar moet je geen moment aan twifelen. Meneire Henri kende natuurlijk stief goed alle plekken waar onze mensen gingen vissen, van Schotland tot bij Iseland. En in Iseland kende hij een broeder van de christelijke scholen, die in dat land missionaris was geworden, maar helaas na twintig jaar werken aldaar, gestorven was. Ze hadden hem begraven in Reikjavik en toen Meneire Henri het ter ore kwam, zei hij dat hij toch zo graag een bloemetje op de broeder zijn graf had gezet. En dat zegde hij op het moment dat mijn grootvader en zijn mannen op het punt stonden om in te schepen naar Iseland.

‘Awel,’ zegden ze, ‘awel, meneire Henri, ga met ons mee. We schuiven allemaal een beetje op in ons breed bed en ge zijt niet zo vet dat ge er niet meer bij zou kunnen, allee, jong!’

‘Ach, kon ik maar,’ zuchtte hij, maar hij kon geen wekenlang gemist worden in Oostende.

Dus vertrokken ze – dat was in het jaar 1925 – voor zes-zeven weken naar Iseland. God zij dank kwamen ze gezond en wel terug. Het was op een avond en ze liepen direct van het schip naar het huis van Meneire Henri.

‘Wel, wel, de mannen,’ lachte die. ‘Wat een geluk u allemaal weer te zien.’

‘We hebben iets voor u,’ zei de schipper en hij wees naar een kortewagen waarop een kuip stond.

‘God in den hemel,’ mompelde Pater Pype. ‘Wat is me dat voor iets? Een kuip? Voor mij?’ De vissers konden hun plezier niet meer inhouden.

‘We hebben hem meegebracht!’ riep de motorist uit. ‘Voor u, Meneire Henri!’

‘Jamaar, jamaar, wacht eens een beetje!’ stamelde de paster. ‘Wilt ge zeggen dat...’

‘Ja!’ riepen de mannen lachend. ‘We hebben de broeder meegebracht voor u. Nu zul je een bloempje op zijn graf kunnen zetten.’

Meneire Henri wist in geen duzend jaar waar hij het had. Was dit een boze droom?

Uit vrees dat de burens of iemand anders te weten zouden komen wat voor een heel ongewone cadeau hij gekregen had, beval hij de kortewagen naar binnen te rijden, in de gang van zijn huis. ‘En nu allemaal op uw knieën!’ riep hij. ‘En ne vaderons en ne weesgegroet lezen. God, jongens toch, wat hebt ge toch uitgestoken! Dat mag toch niet: een lijk ontgraven en het meebrengen overzee!’

‘We hebben hem goed in het ijs gelegd,’ zei de schipper. ‘Zijt gerust: daar kon niets aan miskomen.’

'Al goed en wel, vrienden, maar daar kunt ge geweldige last mee krijgen. Als de politie dat te weten komt...'

'Tja, dat wisten we niet,' antwoordden ze. 'We hebben gedaan voor goed.'

'Wacht. Blijf allemaal hier,' beval de paster. 'Ik ga naar de burgemeester en ik probeer het in stilte te regelen. Ga maar naar de kelder, daar staat nog een bak bier.'

'Bedankt, meneire Henri,' zegden de vissers in koor, blij dat hij het allemaal voor hen zou regelen.

Hoe Paster Pype het in de late avonduren allemaal heeft kunnen regelen, is geen mens bekend. Alleen bekend is, dat hij gezegd heeft, dat ze hem mochten roosteren op een vuurtje of hem de kop afsnijden of gutten gelijk ze met een grote kabeljauw deden, maar dat hij nooit, nooit, nooit de namen zou bekendmaken van de vissers die hem, alles welbeschouwd, een uniek cadeau hadden gegeven.

Het slot van alles was dat ze het lijk van de broeder begraven hebben op het kerkhof, dat nu het 'Paster Pypekerkhof' wordt genoemd. Het lijk werd begraven met de voeten vooruit in de richting van de zee. En jaren nadien hebben ze Meneire Henri naast de broeder begraven, ook op dezelfde manier. En misschien liggen ze daar nu alle dagen te kijken naar de zee, en bij nacht en bij donkerte te luisteren naar de branding en naar de vele verhalen die verdronken zijn met de Iselandvaarders van weleer.

Woensdag 3 augustus 2011

(nvdr. Met dank aan **dh. Julien van Remoortere** voor de toelating om deze bijdrage van zijn blog te plukken: : www.julienvanremoortere.blogspot.com)

MORDAN

NATUURVLEES DOBBELAERE
Christinastraat 69 - 8400 OOSTENDE

Tel. 059/50 52 45 - Fax: 059/50 07 85

e-mail: denatuurwinkelmordan@skynet.be

(400 m² verkoopsruimte)

Openingsuren: 9.00 H. - 18.30 H.
Ook op zaterdag. Zondag gesloten

BIO **SHOP**

*De Natuurlijkste
zaak van de kust!*

**GREEN
SLEEP**

100% "NATUURLIJK"
SLAAPCOMFORT
(200 m² toonzaal, 1e verdieping)

Green Sleep

Dieetvoeding, VERSE natuur-, vegetarische en biologische voeding.

Hormonenvrij vlees (vzw. Plattelandsontwikkeling)

Voedingssupplementen en sportvoeding. Natuurlijke cosmetica.

150 kruidenpreparaten uit eigen labo!

DESKUNDIG ADVIES VAN 4 PARAMEDICI EN HERBORIST